

Okulda geçirdiğim seneler boyunca en anlamlı eğitimim beni eğitmeye çalışanlardan kendimi korumaya çalışmaktı. *Eğitim sistemi* de, öğretmeni de, sınıf arkadaşı da bir olmuş beni çekiştirirdi, olmak istemediğim, gitmek istemediğim yerlere doğru.

Direndim. Ben kazanamamış olabilirim ama onlar da kazanamadı. Örnek vatandaş olmadım, devletini milletini seven ve onu her şeyden üstün tutan biri olmadım, başarılı bir öğrenci değildim, popüler değildim.

Okul hayatı kayıklara kürekçi yetiştirmek üzerine kurulu, davul sesinde (sınav, iş vs. için) küreğe asıl, hafta sonunda küreği bırak, tekrar asıl, tekrar bırak... Kırk sene.

Kürekçilerin en önemli tarafı bulundukları kayığın nereye gittiğiyle ilgili ne bilgileri, ne ilgileri olması. Belki çok çalışsam davulcu olabilirdim ama bunun da kürekçilikten farkı yoktu, davulcuların da uymak zorunda olduğu kösler var zira.

Kendi kayığıyla kendi rotasında mırıl mırıl ilerleyen bir adam olmayı tercih ettim. Aştığım mesafeler az olabilir ama rotamı kendim belirliyorum.